

Rudas Ferenc ravatalánál

Volt egyszer egy régi dal, valahogy úgy szólt a refrénje, „Keresem a szót, keresem a hangot...”

Ezt érzem én is, amikor arra a feladatra vállalkozom, hogy elbúcsúzzak Tőled, Drága Barátom, Feri! Elbúcsúzzak a Ferencvárosi Torna Club nevében a klub ikonikus alakjától, valódi legendájától. Elbúcsúzzak az FTC Baráti Kör nevében a szervezet elnökétől. És elbúcsúzzak magánemberként az őszinte, igaz baráttól. Ehhez a búcsúhoz kell megtalálni a szót, megtalálni a hangot.

Mindannyian tudjuk, a Fradit a családotnak tekintetted. Életedből több mint hetven évet szenteltél ennek a magyar sportéletben példa nélküli, hatalmas családnak. Nyugodtan mondhatom ezt, nem hiszem, hogy bármely más magyar egyesületet megbántanék. Nekik is vannak sportolók, sőt, sikeres sportolók, nekik is vannak szurkolók, és mégis... Mégis, ezt még ők is elmondják, csak a Fradiban volt és van családi hangulat. Családi hangulat, ahol egyenjogú tag a sportoló, az edző, a vezető és a szurkoló. Egymást erősítik, együtt sírnak, együtt nevetnek. Volt erre is, arra is példa a távol és közelmúltban. Bekerülvén ebbe a nagy családba, Te mindig a hited és a legjobb tudásod szerint, becsülettel tetted a dolgodat. Azt vallottad, ha egy közösségben mindenki így tesz, akkor az a közösség sikerre van ítélve. Olyan hitvallás ez, amelyet meg kell fogadnunk! Eredményeidet felsorolják a lexikonok, én csak azt említem meg, hogy csapatkapitánya voltál egy csodálatos csapatnak, amelyet minden idők leggőlerősebb Fradijának mondanak, amelyik 1949-ben bajnokságot nyert. Világklasszisok játszottak abban a csapatban, akik Téged választottak kapitányuknak. Te pedig valódi kapitány voltál, aki úgy a pályán, mint a pályán kívül képviselte a társait. Sőt, a pályájuk, a pályafutásuk után is. Hozzád bárki, bármikor, bárhol fordulhatott a gondjával, bajával, biztos, hogy meghallgattad, segítettél. Igazi kapitányként, utoljára hagytad el annak a csodálatos csapatnak a hajóját ebben a földi árnyékvilágban, hogy áthajózz utánuk Isten szent színe elé és ott, újra együtt képviseljétek szeretett klubunkat az örök dicsőségben.

A Fradi nagy családján belül egy szűkebb közösség a Baráti Kör, amelynek 1997 óta elnöke voltál. Emlékszem, nem akartad elvállalni a feladatot, mondván, nem vagy már fiatal, nem vagy elnök típus. Győzködtelek, ez nem igaz, neked ez is sikerülni fog. Az élet bebizonyította, túlzottan szerényen ítélted meg magad, mert igenis elnök típus voltál. Olyan elnök, akit elfogadtak, szerettek, tiszteltek a tagok. Olyan elnök, akit elfogadtak, szerettek, tiszteltek a társszervezetek. Olyan elnök, akinek minden szavára odafigyeltek. Olyan elnök, amelyet minden szervezet csak kívánhat magának. Olyan elnök, akit pótolni szinte lehetetlen. Olyan elnök, akit soha nem feledünk. Búcsúzik Tőled az általad alapított Rudas-rend kitüntetettjei nevében is.

Végül elbúcsúzik Tőled, mint igaz baráttól. Attól az embertől, akit 1941-ben megismertem, mint szeretett csapatom egyik játékosát. Akivel 1943-ban Nagyváradon személyesen is találkoztam, még mindig, mint rajongó szurkoló, akit épp odavetett a háború zivatarára és ott nézhette a Fradit. Akivel a 70-es évek elején a budai játszótéren beszélgettem, amikor gyermekeinket vigyáztuk. Akivel aztán a 80-as években olyan baráti viszony alakult ki, amelyről ember csak álmodhat. Köszönöm Istennek, hogy nékem ez megadható. Egyúttal kérem az Istent, hogy méltó helyet kaphass a mennyországban, ahonnan óvó szemekkel továbbra is figyelhetsz minket és közbenjárhatsz értünk.

Köszönjük, hogy voltál nekünk, köszönjük, amit értünk tétted. Isten akaratában megnyugodva búcsúzik Tőled, Drága Barátom, Feri!